

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν εὐγράμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΝΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΗΘΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰώλου, 117, ἐναντι Χρυσοστομίουτις

Περίοδος Β'.—τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Νοεμβρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ 48

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΟΛΟΓΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια ἴδε σελ. 380)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

ΑΝΕΥΡΕΣΙΣ ΦΙΛΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ.—ΛΕΓΕΝΤΕΣ ΚΑΙ
ΜΑΡΓΑΡΟΝΑ.—Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ
ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ ΓΟΛΙΑΣ.

Μετὰ τὸ συμπόσιον τοῦ γάμου, ἐπι-
κρατεῖ συνήθεια νὰ κίμνουν ὅλοι μαζί οἱ
προσκεκλημένοι, μετὰ τῶν νεονύμφων
καὶ συγγενῶν, ἓνα μεγάλον περίπατον
εἰς τὰ περίχωρα, χάριν διασκεδάσεως.

Ἀφ' οὗ ἡ παρέλασις ἔκαμε τὸν
γῦρον τοῦ χωρίου, ὅπου ὅλοι ἐ-
θύμασαν τὴν κόμψότητά της
Μία-Μία καὶ τὸ πλῆθος τῶν
προσκεκλημένων, ὁ Μελί-Χεγὲ
συμβουλεύθη τὴν ὄραν, καὶ βλέ-
πων ὅτι θὰ ἐχρηάετο πολὺ ἕως
νὰ ἐξαφανισθῇ ὁ ἥλιος ὀπισθεν
τῶν δυτικῶν βουνῶν, ἐπρότεινε νὰ
προχωρήσουν ἀκόμη μετὰ τοῦ
γειτονικοῦ δίσκου τῶν μ π α -
μ π ο ὗ.

Ἄμα ἔφθασαν ἐκεῖ, ἀφῆκαν
κραυγὴν θαυμασμοῦ συγχρόνως ὁ
Γεράρδος καὶ ἡ Κοραλία. Βε-
βαίως εἶχον ἴδῃ ἀφρικανικὰ δάση
παντοειδῆ, δάση φοινίκων, ἔβενο-
δένδρων, λεμονεῶν, ἀκακίῶν, συ-
κομορεῶν ἔχον θαύμασιν τὸ γι-
γαντιαῖον β α ο β ἄ θ, τοῦ ὁποῦ
ὁ κορμὸς ἔχει πολλάκις περίμε-
τρον δεκαπέντε καὶ εἰκοσι μέτρων,
οἱ δὲ τερατώδεις κλάδοι εἶνε ἱσα-
νοὶ νὰ στεγάσουν χωρίον ἐλόκληρον
ἐπίστευον, καὶ δικαίως, ὅτι ἡ
ἀφρικανικὴ γῆ τοῖς εἶχεν ἤδη
ἀποκαλύψῃ ὅλα τὰ θαύμασι τῆς
χλωρίδος της. Καὶ ὁμῶς πρὸ τῆς
νεῆς ταύτης λαμπρότητος ἀπέ-
μειναν ἀκίνητοι, ἐστατικοί.

Τὰ μ π α μ π ο ὗ, φυτευμένα
μὲ τόσῃν συμμετρίᾳ, ὡσεὶ ἡ
φύσις εἶχε μεταχειρισθῇ ἐργαλεῖα
γεωμέτρου, ἤγειρον κατὰ δια-
στήματα ἀκριβῶς ἴσα τοὺς κορ-
μοὺς των, λείους, καθέτους, θαυ-
μαστιῶς. Οὐδεμία διακλάδιτις

κατωτέρᾳ ἠλλοίωσι τὴν εὐθυγραμμίαν
τῶν γιγαντιαίων τούτων κίονων, ὕψους
τριάκοντα καὶ τεσσαράκοντα μέτρων.
Μόνον ἐπὶ τῆς ἄκρας κορυφῆς, οἱ ἀνα-
πεπταμένοι κλάδοι συνέπλεκον τὰ φυλ-
λώματά των καὶ ἐσχημάτιζεν θόλον,
ἀδιαπέραστον ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.
Καὶ ὑπὸ τὸν ἰδιόρρυθμον τούτον θόλον,
ἐβασίλευε σκιά θροσερά, ἡμίρως καὶ σι-
γῇ ἱερά, ὡσεὶ ναοῦ ἐρήμου καὶ ἀπει-
ράντου.

Ἡ συνοδεία ἐκάθησεν ἐν κύκλῳ ὑπὸ
τὰ μεγαλοκορπεῖ δένδρα, καὶ ἡ Μία-Μία
ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ παρακλήσῃ τὴν

δεσποινίδα Μισσιὰ νὰ τραγουδήσῃ. Συν-
εῖη κάποτε νὰκούσῃ τὴν φωνὴν της, καὶ
εἶχε ζωηρὸν πόθον νὰπολύσῃ καὶ πάλιν
τὸ ἄσμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τῇ ἐφαίνετο
ὑπεράνθρωπον. Μεθ' ἕλην τὴν ἐνθαρρυν-
τικὴν ἀγαθότητά της Κοραλίας, δὲνεἶχε
τολμήσῃ νὰ ἐκφράσῃ μέχρι τοῦδε τὸν
πόθον τούτον. Ἄλλ' ἡ εὐκαιρία σήμε-
ρον τῇ ἐφάνη κατάλληλος, καὶ διετύ-
πωσε τὴν αἰτησίαν της ἀρελῶς, ὡς ἔξῃς :

— Ἡ λευκὴ κόρη κελαδεῖ σὰν τὰ
πούλια τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ Μία-Μία θὰ
ἦτο εὐτυχής, πολὺ εὐτυχής, καὶ τὴν ἡ-
κουέ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι
εὐτυχής, ποῦ ἠμπορῶ
νὰ σ' εὐχαριστήσω τό-
σον εὐκολὰ, καλῇ μου
φίλῃ! ἀπεκρίθη ἡ Κο-
ραλία.

Καὶ ἤρχισεν ἀμέ-
σως νὰ φάλλῃ μίαν
μελωδίαν, εἰς ἐκεῖνον
τὰς ὁποίας εἶχε μάθῃ
εἰς τὸς εὐτυχεῖς ἡμέ-
ρας τῆς ζωῆς της. Ἡ
φωνὴ της, ἡ ἀνεκαθεν
ὄρατα, εἰς τὸν καθαρὸν
ἀέρα τῆς ἐρήμου, εἶχε
γίνῃ ἀκόμη ὀραιότερα,
ἀποκτήσασα δύναμιν
καὶ σταθερότητα, τὴν
ὁποίαν δὲν εἶχεν ἄλ-
ποτε, δταν ἡ Κορα-
λία τόσο ἐφοβεῖτο νὰ-
κουσθῇ ὑπὸ τοῦ ἀκρο-
ατηρίου τῆς Εὐστα-
θείας. Χωρὶς κό-
πον, χωρὶς διαταγῶν,
εἰ πτερωτοὶ φθόγγοι
ἀνῆρχοντο πρὸς τὰς
κορυφάς, ἡ ἐξεχύνοντο
ὡς κελάρυσμα ρυακός.
Ὅλοι κατεγοητεύθη-
σαν, καὶ δταν τὸ ἄσμα
ἐτελείωσεν, ἐγένετο
σιγῇ κολακευτικώτερα
χειροκροτημάτων.

Κατόπιν ἐζήτησαν
ἄλλο — καὶ ἄλλο! —
καὶ ἡ Κοραλία, καλῇ

Ἡ Μαρμαρόνα ! . . Ὁ Λεγνέν ! . . (Σελ. 386, στήλ. 6^η.)

πάντοτε, εξηκολούθει. Εύρισκτο ήδη εις τὸ μέσον τῆς Νυκτὸς τῆς Σοπέν, λευκοὶ δὲ καὶ μαῦροι διετέλουσαν ὡς ἐν ὄνειρῳ, — ὅταν αἰφνίδιος τρόμος κατέλαβε τὸ ἀκροατήριον.

Αἱ ρόδινοι παρειαὶ τῆς Κοραλίας ὠχρίασαν οἱ μεγάλοι τῆς ὀφθαλμοὶ ἐγένεσαν δάκρυα κραυγὴ ἰσχυρὰ διάκοψε τὸ ἄσμα τῆς.

Ὅλοι ἐσπευσαν πλησίον τῆς ἀνήσυχοι, ἐντρομοί. Ἄλλ' ἐκαίην, μειδιάσασα μετὰ κόπου :

— Δὲν εἶνε τίποτε ! . . εἶπε δὲν εἶνε τίποτε ! . . Μὴν ὀμίλητε ! Ἄκουσατε . . ὦ, μὴν ὀμίλητε ! . . »

Ἐσιώπησαν ὅλοι, ἐκπληκτοὶ καὶ ἀμήχανοι.

Κλίνοσα πρὸς τὰ ἔμπρός, προσεκτικῆ, μὴ τολμῶσα νάναπνεύσῃ, ἡ νεῆνις ἠκροῦτο. Εἰς τὴν αἰγὴν τοῦ δάσους διέκρινον τότε κρότον ἀσθενῆ ἀκόμη, ρυθμικὸν καὶ ὑπόκιφον, τὸν κρότον βηματισμοῦ βαρέος, συντρίβοντος τὰ χόρτα.

Εἰς τῶν Ματαβέλων, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσῃ κάτω, διὰ νάκουσῃ καλλίτερα, ἠγέρθη, καὶ με φωνὴν ἠλλοιωμένην ὑπὸ τοῦ τρόμου, εἶπεν :

— Εἶνε Μπαμπᾶς τῶν Αὐτιῶν ! . . Γνωρίζω τὸ βῆμά του . . Δὲν ἤξεύραμεν πῶς εἶνε ἔδῶ τέτοιο πρᾶγμα. Τί δυστυχία νὰ ἔλθωμεν χωρὶς ὄπλα ! Ἄν θυμώσῃ πού του ἐγαλάσαμε τὴν ἡσυχία, πάει, μᾶς ἐτελείωσε ! . .

— Ὅχι ! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία με φωνὴν παλλομένην. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, οἶς βεβαίῳ ! Φίλος μᾶς ἔρχεται, ὁ καλλίτερος καὶ πιστότερος φίλος ! . . Γεράρδος, Λίνα, εἶνε ὁ Γολιάθ ! . . θά τον ἐγνωρίζα καὶ ἀνάμεσα σὲ χιλίους !

— Ὁ Γολιάθ ! ἐπανέλαβεν ὁ Γεράρδος, νομίζω ὅτι ἡ ἀδελφὴ του παρεφρόνησε. Τί λές, Κοραλία ; Ἐξέχασες ὅτι τον ἐχάσαμε ;

— Ὅχι, ὁ Γολιάθ δὲν ἀπέθανε. Ἐρχεται ! . . Εἶμαι βεβαία, σοῦ λέγω. Ἡ φωνή μου τὸν ὠδήγησεν ἕως ἔδῶ !

— Τότε λοιπὸν, ἀπεκρίθη ὁ πάντοτε πρακτικὸς Γεράρδος, ἐξακολούθησε, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν δρόμον του. »

Τρέμουσα κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σταθερωτέρα, ἡ φωνὴ τῆς νεάνιδος ἐξηκολούθησε τὴν μελωδίαν τοῦ Σοπέν . . Τὸ βῆμα τοῦ παχυδέρμου ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐγένετο ἀκουστότερον. Ἐπιτέλους ἐφάνη μακρόθεν ὁ πελώριος δγκος του, τὰ μακρὰ του ὄτα, ἡ ἐπιβλητικὴ του προδοσις.

Ἦτο ὁ Γολιάθ, ναί ! Ὅυτε ὁ Γεράρδος οὔτε ἡ Λίνα ἀμφέβαλλον πλέον. Ἄλλα κ' ἐκεῖνος, πολλὸ πρὸ αὐτῶν, τοὺς εἶχεν ἀναγνωρίσῃ. Ἐξ ἀποστάσεως χιλιόμετρων, ἡ ἰσχυρὰ του προδοσις τοὺς ὠφραίνετο ἤδη καὶ τὰ μεγάλα του ὄτα ἤκουον τὴν φωνὴν τῆς Κοραλίας. Καὶ τῶρα, οἱ μικροὶ νοήμονες ὀφθαλμοὶ του

τὴν διέκριναν καθρῶς μεταξὺ τοῦ πλήθους. Ὡς κύων πιστός, ἀναγνωρίζων τὸν κύριόν του μεταξὺ χιλίων, ὁ εὐγενὴς μαστόδουος διηυθύνετο τρέχων, πρὸς ἐκείνην, — πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ἠγάπα.

Καὶ τότε, — ἀκόμη θαυμαστότερον, — εἶδον ὅτι δὲν ἦτο μόνος. Ἐπὶ τῆς εὐρείας του ράχως, δύο ἀνθρώπινα μορφαὶ διεγράφοντο, ὁλονὲν εὐδιακριτώτερα.

Ἡ Μαργαρόνα ! Ὁ Λεγκέν ! . .

Ὅλιγα λεπτὰ ἀκόμη, καὶ ἰδοῦ, τὸ ἔδαφος σείεται ὑπὸ τοῦ πόδας τοῦ γίγαντος, τὸ δάτος ὄλον ἀντηγεῖ ἀπὸ μυκηθμούς, ἀπὸ κραυγὰς ἀγαλλιάσεως καὶ ἀγάπης ἡ Μαργαρόνα θλίβει παράφορος τὰ παιδιὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ὁ Λεγκέν σκυρπίζει πρὸς θλους χαιρετισμούς ὁ Γολιάθ πληροῦται θωπεϊῶν, φιλημάτων, δακρύων — θύελλα, κυκλῶν χαρὰς τρελλῆς !

Οἱ Χονδροκέφαλοι, ἐντελῶς ἡσυχὸι πλέον ὡς πρὸ τὰς διαθέσεις τοῦ Μπαμπᾶ τῶν Αὐτιῶν, παρετήρουν μετὰ περιεργείας τὴν παράδοξον ταύτην σκηνήν, σκεπτόμενοι ἐνδομύχως ὅτι οἱ λευκοὶ τῶν θενοὶ ἦσαν μεταλλεῖον ἀνεξάντλητον θησαυρὸν καὶ ἐκπλήξσαν.

Ἡ γαμήλιος πομπή, οὕτω θαυμασιῶς ἐπηυξημένη, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον καὶ παρήλασε πρὸ τῶν ἐκθαμβῶν ἰθαγενῶν. Προηγεῖτο ὁ Γολιάθ, φέρων ὑπερηφάνως τὰς δύο νεάνιδας ἐπὶ τῶν χειρῶν του. Ἠκολούθουν ὁ ἰατρός Λωμόνδος καὶ ὁ Γεράρδος, περιστοιχίζοντες τὸν Λεγκέν καὶ τὴν Μαργαρόναν. Ἐπειτὰ ἤρχοντο οἱ Χονδροκέφαλοι, συνταγματικοὶ ὡς στρατεύματα.

Πῶς νὰ περιγράψωμεν τὴν χαρὰν τοῦ κ. Μασσαί, ἐπαναβλέποντος τὴν πιστὴν ὑπηρέτριαν καὶ τὸν ἀγαθὸν Λεγκέν, τοὺς γενναίους αὐτοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι, χωρὶς ἀξιώσεως, εἶχον ἐξωθήσῃ μέχρις ἡρωϊσμοῦ τὴν πρὸς τὰ τέκνα του ἀφοσίωσιν ; Διὰ κινήματος αὐθορμητοῦ, τοὺς ἔθλιψε καὶ τοὺς δύο εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ τοὺς ἠυχάριασεν μετ' εὐλικρινοῦς συγκινήσεως δι' ὅσα εἶχον πράξῃ ὑπὲρ τῶν ἰδικῶν του.

« Καὶ σύ, καλέ μου Γολιάθ, ἀνέκραξεν ὁ εὐτυχὴς πατήρ, σύ, ὁ ὁποῖος ἐδείχθης φίλος τόσο ἀπαράμιλλος, δὲν θά με χαιρετίσῃς καὶ σύ ; »

Εἰς ταῦτα, ὁ καλὸς Γολιάθ ἀνέπεμψεν ἀσθενῆ γρυλλισμὸν, ἐκίνησεν ἀξιοπρεπέστατα τὴν προδοσιδα του, καὶ διὰ διαφόρων φιλικῶν νευμάτων, ἀπέδειξεν ὅτι κατενόει τὴν σοβαρότητα τῆς περιστάσεως. Πρὸς τοὺς κυρίους Βέμπερ καὶ Βρανδεβένην, οἱ ὁποῖοι ἐπλησίασαν κατόπι νὰ τον χαιρετίσουν, ὁ κύριος Γολιάθ ἐδείχθη εὐγενὴς, ἀλλὰ μᾶλλον ψυχρός. Ἡ φίλια του ἦτο πολυτίμος, καὶ δὲν τὴν ἐχάριζε, βλέπετε, τόσο εὐκολα.

Ἐντούτοις, ἐσπευσαν νὰ περιποιηθῶν τοὺς ταξιδιώτας καὶ νὰ τοῖς προσφέρουν

ὅ,τι καλλίτερον εἶχεν ἡ βασιλικὴ καλύβη. Διὰ τὴν Μαργαρόναν καὶ τὸν Λεγκέν, — οἱ ὁποῖοι διεμαρτύροντο μετριοφρόνως διὰ τὴν ἀντιστροφὴν αὐτῆν τῶν ὄρων, — οἱ κύριοι ἐστρωσαν τὴν τράπεζαν, ἐν ᾧ εἰς τὸν Γολιάθ ἀφέθη ἐλευθερὰ ἡ νομὴ τοῦ λιμῶνος διὰ νὰ φάγῃ, καὶ τοῦ ποταμοῦ, διὰ νὰ πῆρ. Ἐν τῷ μεταξῷ, ἐδίδοντο αἱ ἀναγκαῖαι ἐξηγήσεις περὶ τῆς θαυμασίας αὐτῆς ἀπελευθερώσεως τῶν μνηστῆρων, — πρᾶγμα ὄχι καὶ τόσο εὐκόλον, διότι οὔτε ὁ Λεγκέν οὔτε ἡ Μαργαρόνα κατεῖχον τὸ δῶρον τῆς εὐγλωττίας, καὶ δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ διηγηθῶν τὰ γεγονότα μετὰ τάξιν, με σειρὰν καὶ με ἀκρίβειαν. Ὅπως δὲ ποτε, μετὰ πολλὰς ἐρωτήσεις, κατόπι τακτικῆς καὶ ἐπιμόνου ἀνακρίσεως, κατέρωσαν νὰ μάθουν, ἢ μᾶλλον νάναπλασούν τὴν ἱστορίαν των :

Μετὰ τὴν δραπετεύσιν τῶν τριῶν παιδιῶν, ἡ θέσις τοῦ Λεγκέν καὶ τῆς Μαργαρόνας εἶχε γίνῃ πολὺ κρίσιμος. Ὁ Γιάτας ἐθεώρησε τὴν φυγὴν αὐτῆν ὡς οἰωνόν, ὡς προμήνυμα τῆς φυγῆς τῆς μνηστῆς του, — εἰκοσιὰ ὄχι τόσο παράλογος, — καὶ διὰ νὰ προλάβῃ τὴν συμφορὰν, ἤρχισε νὰ πείλῃ τὸν Λεγκέν μετὰ σκληρότερα βασανιστήρια, ἂν δὲν ἀπέκλυπεν ἀμέσως πού εὐρίσκοντο οἱ φυγάδες. Τότε ὁ Λεγκέν συνέλαβε τὴν φαινήν ἰδέαν νὰ εἰπῇ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, δηλαδή ὅτι τὸ « κ α κ ὀ μ α ν τ ο ὕ » τοὺς εἶχε πάρῃ τὴν νύκτα, καὶ ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θά τους ἐγύριζεν ὄπισον.

Ἡ ἐξηγησις αὐτὴ δὲν δυσπρόστησε τὸν Γιάταν ἵκανοποιεῖ ἀκόμη καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἐκδικήσεως, τὸ ὁποῖον ἔτρεφεν ἡ αἰμοδιψὴς του ψυχῆ, διότι ἐφαντάζετο ὅτι τὸ σκληρὸν μανιτὸ θά ἦτο πολὺ ἰσχυρότερον ἀπὸ αὐτόν, ὑπὸ ἐποψιν τιμωριῶν καὶ βασανιστηρίων. Ὅυτω καθησυχάσας, καὶ καταγοητευθεὶς μάλιστα ἀπὸ τὴν τροπὴν, τὴν ὁποῖαν ἐλάμβανον τὰ πράγματα, ἤρχισε μετὰ νέον ζῆλον νὰ παρασκευάζῃ τὰ τοῦ γάμου, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ ἐορτασθῇ μετὰ λαμπρότητα πρωτοφανῆ καὶ ἀνήκουστον.

Ἡ Μαργαρόνα ἐβλεπεν ἀπαθὴς τὰς μεγάλας αὐτὰς προτομασίας ἄλλ' ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου, ἐπαίθετο ὅτι ἦτο δύσκολον ἢ μᾶλλον ἀδύνατον νὰ τον ἀποφύγῃ. Ὁ Λεγκέν ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ τὸ θάρρος του ὄλωσδιόλου. Μίαν ἡμέραν, οἱ μαῦροι διάβολοι ἀνεκάλυψαν, κρυμμένον εἰς τὸν καλαμῶνα τοῦ ποταμοῦ, τὸ πλοῖάριον, τὸ ὁποῖον κατεσκευάζε, καὶ τὸ συνέτριψαν, τὸ κατέστρεψαν. Ἀπελπισ τὸτε ὁ ναύτης, εἶπε πρὸς τὴν μνηστῆν του :

— Νὰ πέσωμε μαζὶ ἐπὶ τὸ ποτάμι, Μαργαρόνα. Δὲν εἶνε ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ γλυτώσωμε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Γιάτα !

Ἡ ρομαντικὴ αὐτὴ πρότασις δὲν ἐ-

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

ΒΛΟΣΗΑΝΤΩΝ ἰδοῦ καὶ ἡ ὁδὸς Πατησίων, ἐπὶ τῆς ὁποῖας θά ἐξακολούθησωμεν τὸν περίπατόν μας, μετὰ τὸν μακρόν ἐκεῖνον καὶ — ὡς τον εἰποῦμεν Μετεωρολογικόν, — σταθμόν μας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀλεξάνδρας. Εἰς τὸ τέλος, ἡ ὁδὸς Ἀλεξάνδρας χάνει τὴν εὐθύτητά της γίνεται ἐλικοειδῆς, περικάμπει τὸ γήπεδον τοῦ Ἐθνικοῦ Γυμναστηρίου καὶ ἐκβάλλει ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, τῆς εὐρείας, τῆς πολυανθρώπου, τῆς ἐκτεταμένης, τῆς ἀρχομένης ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς πόλεως καὶ καταλήγουσας εἰς τὸ προάστειον. Τὴν γνωρίζετε ὅλοι τὴν ὁδὸν Πατησίων, καὶ οἱ πλησίον καὶ οἱ μακρὰν. Ὑπάρχει περὶ αὐτῆς λαϊκὸν διστιχόν, τοῦ ὁποῖου ἡ φήμη ὑπερέβη, νομίζω, τὰ αἰτικά σύνορα :

Ψυχὴ μου ἐπὶ Πατήσια,
Μὴ πάει ὁ δρόμος ἴσια ! . .

Τὸ διστιχόν αὐτὸ, μετὰ τὴν συντομίαν του, μᾶς λέγει πολλὰ πράγματα. Πρῶτον ὅτι ἡ ὁδὸς Πατησίων εἶνε εὐθεῖα, δεύτερον ὅτι εἶνε ὠραία, θαυμασιῶς ὠραία, (ψυχὴ μου !) ὅτι ἀποτελεῖ ἓνα τῶν καλλιτέρων, τῶν ἀναφυκτικωτέρων, τῶν δροσερωτέρων ἀθηναϊκῶν περιπάτων . . Μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ὁ περίπατος αὐτὸς δὲν εἶνε πλέον τοῦ συρμού. Ἄλλοτε, μέχρι πρὸ δέκα ἐτῶν ἀκόμη, — ἡ ὁδὸς Πατησίων ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς. Κάθε ἀπόγευμα, ὄλος ὁ κομψὸς κόσμος τῆς πρωτεύουσας συνεκέντροντο ἔδῶ. Καὶ ἡ κίνησις ἦτο τόσο ζωηρὰ, ὅσον εἶνε σήμερον εἰς τὴν Δενδροστοιχίαν καὶ εἰς τὸ Ζάππειον. Ἄλλ' ἀφότου ἠτομασθησαν καὶ ἐκαλλωπίσθησαν οἱ νέοι περίπατοι, ἡ ὁδὸς Πατησίων σιγὰ — σιγὰ ἐγκατελείφθη, καὶ τῶρα, τὰς συνήθεις ἡμέρας, οἱ περιπατηταὶ εἶνε σπάνιοι. Ὑπάρχουν ὁμως καὶ ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποῖας ἡ ὁδὸς Πατησίων ἐπαναβλέπει τὴν πρώτην τῆς δόξαν ἡ παραδείγματος χάριν, τὴν Πρωτομαγίαν, τὴν Καθάραν Δευτέραν, τὸ πλῆθος τῶν Ἀθηναίων συρρεῖ ἀπειρον, οἱ πεζοὶ συνωστίζονται εἰς τὰ πεζοδρόμια, τὰ λεωφορεῖα καὶ τὰ τραμ εἶνε γεμάτα, ἡ κίνησις εἰπέρποτα ζωηροτάτη, ἡ βοὴ μεγάλη, ἡ κόνις ὑπερφέρελος . . Ἄλλὰ τὸ ὄνειρον ὀλίγον διαρκεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ ὁδὸς ἀπομένει καὶ πάλιν ἔρημος, ἡσυχος, μελαγχολικῆ, θρηνοῦσα σιγηλῶς τὰ

περασμένα μεγάλα . . Ταῦτα λέγων, δὲν ἐνοῶ ὅτι ἡ ὁδὸς Πατησίων στερεῖται κινήσεως. Ἀπεναντίας, ἡ κίνησις τῆς εἶνε ζωηροτάτη ἂν ἔλειψαν οἱ περιπατηταί, ἂν τὴν ἐγκατέλειψεν ὁ κομψὸς κόσμος, ἀλλ' οἱ διαβάται τῆς εἶνε πολλοί ἄμαζαι, ποδηλάτα, λεωφορεῖα τὴν διασχίζουσι, τὸ τραμ μεταφέρει διαρκῶς ἐπιβάτας, καὶ ἐν γενεῇ παρουσιάζει τὴν ὄψιν μίαν τῶν κυριωτέρων ἀρτηριῶν τῆς πόλεως. Ἐπειτα, ἐκτὸς τῶν πολυασχόλων διαβατῶν, ὑπάρχουν καὶ ἀρκετοὶ περιπατηταί, οἱ ὁποῖοι τὴν προτιμοῦν ἀκόμη, ἄλλοι διὰ νὰ ποφύγουν τὴν πολυκοσμίαν τῶν περιπάτων τοῦ συρμού, ἄλλοι χάριν ποικιλίας, καὶ ἄλλοι, — αὐτοὶ εἶνε οἱ γερωντότεροι, — διότι ἐμμένοντες εἰς τὰς παλαιὰς τῶν συνήθειας.

Ἡ ὁδὸς Πατησίων ἀποτελεῖ, οὕτως εἰπέν, τὸ παντᾶν, τὸ ταῖρι τῆς ὁδοῦ Κηφισίας. Εἶνε δηλαδή καὶ αὐτὴ μία ἀπὸ τὰς μεγάλας λεωφόρους, αἱ ὁποῖαι ὀδηγοῦν κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς πόλεως, εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἐχει εὐρεὰ πεζοδρόμια, διπλὴν δενδροστοιχίαν, ἀνοικτὸν ὄριζόντα, θελκτικὴν ὄψιν, πολλὰ ὠραία μέγαρα, λαμπρὰς ἐπαυλεις εἰς τὸ τέλος τῆς — ὅταν γίνεται πλέον ἐξοχικῆ, — ἄεθονα κέντρα ἀναφυχῆς, καθ' ὄλον τῆς τὸ μήκος, καὶ ἀρκετὰ καταστήματα καὶ μαγαζεῖα εἰς τὴν ἀρχήν, ὅταν εἶνε ἀκόμη ὁδὸς τῆς πόλεως. Δὲν ἔχει ὁμως τὴν ἀριστοκρατικὴν ἐκείνην ὄψιν τῆς ὁδοῦ Κηφισίας. Εἶνε ὁδὸς λαϊκωτέρα. Ἡ σειρά τῶν μεγάρων τῆς δὲν εἶνε ἀδιάσπαστος, διακόπτεται συχνότατα ἀπὸ οἰκίας μικράς, κοινὰς, μᾶλλον ταπεινοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἐπειτὰ τὰ καταστήματα, τὰ ὁποῖα ἐσημεϊώσαμεν εἰς τὴν ἀρχήν, — ἐστιατόρια λαϊκὰ, κουρεῖα, παντοπωλεῖα, ὀπωροπωλεῖα, ὑποδηματοποιεῖα, καπνοπωλεῖα, καφενεῖα κτλ. — προσθέτουσι εἰς τὴν γραφικότητά της, εἰς τὸν φωτισμὸν τῆς, εἰς τὴν ζωὴν τῆς, ἀλλὰ τῆς ἀφαιροῦν κάτι ἀπὸ ἡσυχίαν καὶ καθαριότητα. Παῦ ἡ ἀριστερὰ ἐκείνη πλευρὰ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας, ἡ ὁποῖα ἀποτελεῖται ὄλω ἀπὸ μεγάρων, καὶ ὄλω ἀπὸ κήπων ! Ἄλλὰ σὰς εἶπα ὅτι τσαυτὴ σειρά, τσαυτὴ ἡρεμος μεγαλοπρέπεια, δὲν ἀπαντᾶται εἰς ἄλλην ὁδὸν τῶν Ἀθηναίων.

Τὰ κυριώτερα τῶν κτιρίων τῆς ὁδοῦ Πατησίων εἶνε τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ τὸ Κεντρικὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον. Θά τα ἐπισκεφθῶμεν εἰς τοὺς προσεχεῖς μας περιπάτους.

ΠΑΙΔΙΟΝ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Πράγματά που περισσεύουν
Μὴν τα ρίψῃς ἐπὶ τὸν ἀέρα
Φύλαξ' τα καὶ χρησιμεύουν
Σάν τα χρειασθῆς μιὰ μέρα.

Δὲν ἀρκεῖ νὰ τὴν μανθάνῃς
Τὴν καλὴ τὴ συμβουλή
Μόνον διὰ τὴν κἀνήν,
Μόνον τότε σὲ ὠφελεῖ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΚΝΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Βραβευθείς
ὕπὸ τὸ ψευδώνυμον Ζοφρός Μεσαίωρ
εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν τῆς Μεταφράσεως
ἐκ τοῦ Ἀγγλίτου.
(*Ἴδε φυλλάδιον 8ον, σελ. 66)

Η ΤΥΦΛΗ ΓΙΑΓΙΑ

« Ἀγαπημένη μου γιαγιά,
στηρίξου μη φοβάσαι
Ἄν καὶ μικρή, θά σ' ὀδηγῶ
τόσο καλά, ὡς νάσαι
Μὲ τὴν νταντά σου ἔννοια σου
πηγαίνομε περπάτει...
— Γλυκύ μου φῶς, » εἶπε ἡ γιαγιά
μὲ δακρυμένο μάτι,
« Δὲν θέλω μιὰ γρηῃ τυφλή,
μικρὸ παιδί ὡς ἐσεῖνα,
Ἄντι νά παιζῆς μὲ παιδιὰ
φαιδρά, εὐτυχισμένα,
Νά μ' ὀδηγῆς περιλυποῦ
δὲν θέλω σέ λυποῦμαι...
— Γιαγιά μου, ἴσως λησμώνησαι
μὰ γὼ ὡς σὺ συλλογοῦμαι,
Πῶς δταν ἤμουνε μωρὸ
κι' ἀδύναμο ἀκόμα,
Καὶ σ' εἶχες τὰ ματάκια σου,
φιλώντας με 'στὸ στόμα,
Στὴν ἀγκαλιά σου μ' ἐπαιρνες
κι' ἀκούραστη, μὲ χάδια,
Στὸν κῆπό σου μ' ἐπήγγινες,
'στὸ δάσος, 'στὰ λειβάδια,
Νά κόψωμ' ἀνθη χαρωπά,
τάρνακια μας νά ἰδοῦμε
Καὶ τὰ γλυκόλαλα πουλιά
'στὲς καστανιές νάκοῦμε...
Δὲν εἶμαι τόσο ἀχάριστο,
τὴν χάρι σου γνωρίζω
Καὶ 'στὸ πυκνὸ σκοτάδι σου
τὸ φῶς μου οὐ δανείζω ! »
I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 377)

Ἐπίσης καὶ ὁ Ρενὼ κατῴρθησε νὰ εὐρῆ μιαν φαίον γενειάδα καὶ μιαν περρούκιαν τοῦ ἰδίου χρώματος, διὰ τῶν ὁποίων ὁ κακοῦργος μετεμορφώθη εἰς γέροντα, ρακένδυτον μὲν, ὅπως καὶ ὁ σύντροφός του, ἀλλὰ σεβάσιμον καὶ σχεδὸν συμπαθῆ. Μὲ τὰς προετοιμασίας αὐτὰς ἡ νύξ εἶχε προχωρήσει, καὶ ἀνέβηλον διὰ τὴν ἐπαύριον τὴν ἐπίσημόν των εἰσοδὸν εἰς Ταρραγόναν.
Ὁ Ρενὼ προηγήθη ὡς ἀνιχνευτῆς, καὶ ἄφ' οὗ εὖρε κατάλυμα καλόν, ἐπέστρεψε τὸ ἐσπέρας καὶ παρέλαβε τὸν Μπρόουν, ὃ ὅποιος τόσον καλά ἐπαίξε τὸ πρόσωπον τοῦ κωφαλάλου, ὥστε καθ' ὅδον ὁ σύντροφός του δὲν κατῴρθησε νὰ τῷ ἀποπάσῃ οὔτε μιαν λέξιν.
Ὁ Ἀγγλὸς ἐσκέπτετο βαθῆως, καί, ἀναμφιβόλως, ἐμελέετο τὸ νέον του σχεδίου... Μόνον ὅταν εὐρέθησαν μόνον εἰς τὸ μικρὸν καὶ ἐλεινὸν οἴκημα, τὸ ὁποῖον εἶχον ἐνοικίασθαι, ἤξιωσε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν σύντροφόν του καὶ νὰ τῷ εἴπῃ, ὅτι πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶχον νὰ κἀμουν ἄλλο, εἰμὴ νὰ κατασκοπεύουν ἐπιμελῶς τὰς κινήσεις τοῦ Ρογήρου, καὶ προπάντων τοῦ Λουδοβίκου Νοαρκμών, τοῦ ἐπιφοβεωτέρου ἀναντιρρήτως.
Παλλὰκίς τῆς ἡμέρας οἱ δύο κκοῦργοι συνηθίζοντο διὰ νὰ κοινοῦντο πρὸς ἀλλήλους τὰ ἀποτελέσματά τῆς κατασκοπείας, τὴν ὁποίαν ἐνήργουν καθεὶς χωριστὰ. Ἄλλ' ὁ θεὸς καὶ ὁ ἀνεπίστος, καθὼς ἐφαίνετο, ποτὲ δὲν ἄρναν τὸς φίλους των καὶ ποτὲ δὲν ἔμειναν μόνον. Ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόουν, βλέποντες ὅτι ἡ κατάλληλος περίστασις δὲν ἐπαρουσιάζετο μόνη τῆς, ἀπεφάσισαν νὰ τὴν προκαλέσουν.
Ὁ Λουδοβίκος Νοαρκμών διήρχετο ὄλας του τὰς ὥρας, — ἐκτὸς ἐκείνων, καθ' ὅς εἶχεν ὑπηρεσίαν, — εἶτε μετὰ τοῦ Ρογήρου καὶ τῶν ἀχωρίστων Παπαφίγκου καὶ Λαδουρέκου, εἶτε μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ συντάγματός του, ἐκ τῶν ὁποίων εἶχε κάμη φίλους πολλοὺς. Ὅσῳ ἦτο δυνατόν, οὐδεὶς τῶν φίλων μας ἐρριψαίνοντο νὰ μεταβαίη μόνος εἰς ἔρημα μέρη, καὶ διὰ τοῦτο μία ἐνέδρα ἢ μία βιαία ἀπαγωγή ὀλίγας πιθανότητας ἐπιτυχίας εἶχον. Ἡ παρατεινομένη ἀπουσία τοῦ ἱππότη Σπίν Ροκαντέν καὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἐπιτρόπου Παλομάζου, ἦτο τὸ μόνον μαῦρον σημεῖον εἰς τὸν ὄριζοντα τῶν φίλων μας. Τὴν ἐκ Κἀδιε ἀναχώρησιν των, οἱ δύο εὐπατρίδαι ἀνήγγειλαν δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Ρογήρον ἄλλ' ἐκτοτε οὐδεμία ἠκούσθη εἰδήσις περὶ αὐτῶν, καὶ ὅσῳ παρήχηστο ὁ καιρὸς, τόσον ἤβησαν ἡ ἀγωνία τοῦ Ρογήρου καὶ τοῦ Λουδοβίκου περὶ τῆς τύχης τῶν προσφιλῶν των.

Πολὺ μονότονος ἦτο ὁ βίος τῶν Γάλλων στρατιωτῶν, τῶν ἀποτελούντων τὴν φρουρὰν τῆς Ταρραγόνας ἐπεξήθουν ὅθεν ἀπλήστως πᾶσαν εὐκαιρίαν διασκεδάσεως. Ἐπὶ τούτου δὲ ἐστηρίζοντο οἱ δύο κακοῦργοι, διὰ νὰ φέρουν εἰς τὰ νερά των τοὺς Νοαρκμών καὶ νὰ τοὺς ξεμπερδεύσουν. Ἡ προσοχὴ των ἦτο τώρα ἐστραμμένη ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου. Ἐσχεδίαζον νὰ ἐξαφανίσουν πρῶτα αὐτόν· τότε βεβαίως οἱ φίλοι του θὰ ἐσπευδον πρὸς ἀναζήτησιν του, θίπεμονοῦντο ἔξω τῆς πόλεως, καὶ ἐκεῖ ἡ καταστροφὴ των θὰ ἦτο εὐκόλος.
Ἐπιτέλους ὁ Μπρόουν ἐνόμισεν ὅτι εὖρε μέσον διὰ νὰ ἐλύσῃ τὸν μαρκήσιον εἰς τὴν παγίδα.
Εἰς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ συντάγματός του εἶχε παρασημοφορηθῆ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, καὶ οἱ συνάδελφοί του ἀπεφάσισαν νὰ ἐορτάσουν τὸ γεγονός διὰ μεγάλου γεύματος, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ προσεκαλοῦντο πολυάριθμοι ἀξιωματικοὶ ἐξ ὄλων τῶν σωμάτων.
Ὁ Μπρόουν ἔμαθε τὸ πρᾶγμα, περιπλανώμενος ἀνά τὴν πόλιν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐκωφεληθῆ. Κατ' ἀρχάς, δι' ὀλίγων χρημάτων, ἐξησφάλισε τὴν συνδρομὴν ἐνὸς Ἰσπανοῦ. Ἐφυλάχθη βεβαίως νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ ὅλους τοὺς μυσταροῦς του σκοποῦς, τῷ ἔδωκεν ἕμισον νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐνέδρας ἐναντίον Γάλλου, ὃ δὲ Ταρραγοναῖος, ὡς καλὸς πατριώτης, τῷ ὑπεσκέθη νὰ τον βοηθήσῃ προθύμως.
Ἡ ὀρισθεῖσα ἡμέρα ἐφθασεν. Ἦδη ἄρκετοὶ ἀξιωματικοί, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ Νοαρκμών, ὁ Λεντοῦ καὶ ὁ Δαρσιέ, εὐρίσκοντο συνηθροισμένοι εἰς τὴν ἱσχυριαν αἰθουσαν τῆς ποζάδας, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ παρατεθῆ τὸ γεῦμα. Ἀνέμενον τὸν ἐορτάζοντα συνάδελφόν των, καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἐκάθησαν περὶ τὴν τράπεζαν καὶ ἤρχισαν νὰ πίνουν, συνομιλοῦντες φαίδρως.
Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπαρουσιάσθη ὁ Ταρραγοναῖος, περιβεβλημένος ὑπὸ τοῦ Μπρόουν μὲ μιαν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἐνεχείρισε δι' ἐνὸς ὑπηρέτου πρὸς τὸν μαρκήσιον, συνομιλοῦντα τότε μετὰ τοῦ Δαρσιέ. Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:
« Δύο φίλοι, ἐρχόμενοι ἀπὸ τὸ Κἀδιε, εὐρίσκονται ἤδη εἰς τὴν Ταρραγόναν, εἰς τινα οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Λέοντος.
« Ἐἴνε εἰς θέσιν νὰ σας δώσουν σπουδαίας καὶ εὐχάριστους εἰδήσεις, ἂν θελήσετε νὰ τοὺς ἀνταμώσετε ἀμέσως, διότι τὸ πρᾶγμα εἶνε καταπεῖγον.
« Θὰ σας ἐξηγήσουν, ὅτι εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ κρυπτονται, διὰ νὰ μὴ διεγείρουν τὰς ὑποψίας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καταδιώκουν τὸν ἀνεπίστον σας καὶ ὁμάς.
« Ὁ ἐπιφέρων τὴν παρούσαν, θὰ σας ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κρύπτην των.
« Ὁ Ἰπλιότης »

Ἀναγνώσας τὴν μυστηριώδη αὐτὴν ἐπιστολὴν, ὁ μαρκήσιος εὐρέθη εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν.
— Τί ἔχετε; τὸν ἠρώτησεν ὁ Δαρσιέ.
— Ἐνα γράμμα... διαβάστε τὸ καὶ ἴητέ μου τὴν γνώμην σας.
— Τὴν γνώμην μου;... Ἡ γνώμη μου εἶνε... νὰ προσφέρωμιν ἕνα ποτήρι κρασί εἰς τὸν ὀδηγόν σας, διὰ νὰ λάβῃ δυνάμεις...
Καὶ ἀμέσως ὁ Δαρσιέ ἐξῆλθεν, εὖρε τὸν ἀπεσταλμένον, τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τὸ μαζικὸν καὶ τῷ εἶπεν:
— Ἐλα μαζί μου... πᾶμε!
Ὁ Ἰσπανὸς τὸν ἠκολούθησε, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.
Ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε τὸν σκοπόν του. Ἐλπίζων ὅτι ἡ εὐκαιρία ἦτο καλὴ διὰ νὰ κάμῃ μιαν ἀστειότητά εἰς τὸν συνάδελφόν του, ἀπεφάσισε νὰ κολοῦθησῃ τὸν ὀδηγόν αὐτός, ἀντὶ τοῦ μαρκησίου. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίου, θὰ ἐπέστρεφε νὰ τον εἰδοποιήσῃ ἂν ἐπρόκειτο περὶ ἀσημάντου, θὰ ἐξηκολούθει τὸ ἀστειόν του μέχρι τέλους.
Οἱ δύο ἄνδρες ἀπῆλθον. Καθ' ὅδον, ἐφ' ὅσον ἀπεμακρύνοντο τοῦ κέντρου τῆς πόλεως καὶ εἰσέδουν εἰς λαδύρινθον στενὴν καὶ ἐρήμωσαν δρομίσκων, ὁ ὑπολοχαγὸς ἤρχισεν νὰ συλλογιζέται μήπως ἦτο ἀφρυσύνη ὃ,τι ἔκαμιν, μήπως ἐπρόκειτο περὶ ἐνέδρας σοβαρᾶς... Ἐγνώριζεν ἄλλως τε τὰς περιπετείας τοῦ μαρκησίου καὶ τὸ αἶτιον αὐτῶν... Ὅπως δὴ ποτε, ἠκολούθει τὸν ἄγνωστον.
Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Λουδοβίκος Νοαρκμών, ἄφ' οὗ ἀνέμεινε εἰς μάτην ἐπὶ δέκα λεπτά, ἐξήτησε τὸν ἀπεσταλμένον, καὶ ἰδὼν ὅτι εἶχε γίνῃ ἀφαντος, καθὼς καὶ ὁ Δαρσιέ, κατελήθη ὑπὸ ζωνηρᾶς ἀνησυχίας.
Ἀνέγνωσε καὶ πάλιν τὴν μυστηριώδη ἐπιστολὴν καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ μόνος του εἰς τὴν ὁδὸν Λέοντος, νὰ εὐρῆ τὸ οἶκημα τῶν «φίλων», ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῆ διαδοχικῶς ὅλας τὰς οἰκίας τῆς ὁδοῦ ἐκείνης. Καὶ ζητήσας συγγνώμην ἀπὸ τοὺς συνδιαιτημόνας του, ἐξῆλθεν.
Ἐν τούτοις ὁ Δαρσιέ, ἀνησυχῶν ὅλον ἐπιπεπότερον, ἐπεχείρησε καθ' ὅδον νὰνακρίνη τὸν ὀδηγόν του. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀπήντα στερεοτύπως εἰς ὅλας του τὰς ἐρωτήσεις:
— Ἄ ν τ α π ρ ὀ ν τ ο ! (ἐλάτε γρηγορά!)
Ἐπιτέλους οἱ δύο ἄνδρες ἐφθασαν εἰς ἕνα δρομίσκον σκολιόν.
— Κ ἄ λ λ ε ν τ ἔ Λ ε ὀ ν ε, εἶπεν ὁ Ἰσπανός.
— Ἄ, εἶνε ἡ ὁδὸς τοῦ Λέοντος, ἀπεκρίθη ὁ Δαρσιέ. Πολὺ ἀσχημὸς δρόμος! Ὁ βασιλεὺς τῶν ζῶων δὲν θὰ ἐκολοκυσέτο πολὺ ἂν ἤβησε ὅτι σὲ τέτοιο καλῆροσάκκο ἔδωσαν τὸνομά του.

Ὁ ὀδηγὸς ἐκτύπησε τὴν θύραν ἐνὸς ἐλεινοῦ οἰκίσκου, καὶ ἔνευσεν εἰς τὸν ἀξιωματικὸν νὰ σιωπήσῃ. Ἡ θύρα ἤνοιξε, καὶ πρὶν ἀκόμη προφθάσῃ ὁ Δαρσιέ νὰ τεθῆ εἰς ἀμυναν, δύο ἄνδρες ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐσκέπασαν μ' ἕνα μεγάλον μανδύαν καὶ τον ἐτράβηξαν μέσα εἰς τὸ σπῆτι.
Παρελθούσης τῆς πρώτης ἐκπληξέως, ὁ Δαρσιέ ἐδοκίμασε νὰπαλλαχθῆ τοῦ μανδύου, ὃ ὅποιος τὸν ἐτύφλωνε. Μὲ κίνημα ἰσχυρὸν καὶ ἀπτόστομον, τὸ κωλύθησεν. Ἄλλ' ἀμέσως οἱ τρεῖς ἀλιτήριοι τὸν συνέλαβον ἀπὸ τοὺς βραχίονας ὁ ὑπολοχαγὸς ἀνθίστατο μὲ ὄλην τὴν δύναμιν, καὶ διὰ τοῦ ὄλου ἀπώθησε τὸν Ρενὼ τόσον ὀρμητικῶς, ὥστε ὁ κακοῦργος ἐξεσφενδονίσθη εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν. Ἐπωφεληθεὶς τοῦ γεγονότος τούτου, ὁ Δαρσιέ κατῴρθησε νὰ πελευθερώσῃ τὰς χεῖράς του, καὶ οὐρας

προσβάλλῃ τὸν Γάλλον ἐκ τοῦ πλησίον. Μικροῦθεν ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόουν τὴν ἐπιπορόβησαν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, διότι αἱ χεῖρες των ἔτρεμαν. Ὁ Ἰσπανὸς ἐκαρτάδκει τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, διὰ νὰ τον κτυπήσῃ μὲ τὸν λάζον του ἄλλὰ δὲν τὴν εὐρίσκει...
Δυστυχῶς ἡ θύρα ἦτο κλειδωμένη « καὶ τὸ κλειδί παρμένο ». Ὁ Δαρσιέ, μὴ δυνάμενος νὰ φύγῃ, θὰ ὑπέκυπτε μετ' ὀλίγον ἀναμφιβόλως, διότι ὁ μὲν Ἀγγλὸς ἐγέμιζε πάλιν τὸ πιστόλι του, ὁ δὲ Ρενὼ, συνελθὼν ὀλίγον, ἤρπασεν ἕνα τουφέκι, εὐρισκόμενον ἐκεῖ ποῦ, καὶ ἐσκόπευεν ἤδη τὸν ὑπολοχαγόν. Ὁ Δαρσιέ ἐκραύγαζε λυσσασδῶς, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐλύσῃ καυένα ἔξωθεν.
Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ θύρα ἐξεβιάσθη καὶ ὁ Νοαρκμών ἐπεφάνη, κρατῶν μὲ τὴν μιαν χεῖρα τὸ ξίφος του καὶ μὲ τὴν ἄλλην πιστόλιον.

« Μακροῦθεν ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόουν τὸν ἐπιπορόβησαν. » (Σελ. 389, σελ. γ')

ταχέως τὸ ξίφος του, ἐστηρίχθη μὲ τὴν ῥάχιν εἰς τὸν τοῖχον, διὰ νὰ μὴ περικυκλωθῆ. Οἱ ἄλλοι ἐφοβήθησαν νὰ πλησιάσουν.
Ὁ Ρενὼ ἐν τῷ μεταξύ ἀνηγέρθη καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἐπιτεθῆ ἐκ νέου. Ἄλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, δταν ἀνεγνώρισεν τὸν Δαρσιέ! Ἄφ' ἐτέρου καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπληξέως. Ἡ γενειὰς τοῦ πανούργου εἶχε πέσῃ κατὰ τὴν πάλιν, καὶ ἀπεκαλύφθη ἡ ἀκρωτηριασμένη μορφή τοῦ πρώην ὑπηρέτου τοῦ ξενοδοχείου...
— Παληάνθρωπε! ἀνέκραξεν ἐκμηνῆς ὁ Δαρσιέ. Δέν σου ἔφτασε λοιπὸν τὸ ξύλο που ἔφαγες τὴν ἄλλη φορὰ;... Ἐλα ἐδῶ, νὰ σου δεῖξω τὴν...
Ἄλλὰ κανεὶς δὲν ἐτόλμα πλεόν νὰ

ἰδῶν τὸν Ρενὼ καὶ τὸν Μπρόουν, ἐνόησε τὰ πάντα. Ἐπιπορόβησε καὶ συνετρίψε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰσπανοῦ ἀμέσως δέ, ἐπιπεσὼν κατὰ τοῦ Μπρόουν, τὸν ἔρριψε κάτω, ἐν ᾧ ὁ Δαρσιέ ἔκαμινε τὰ ἴδια εἰς τὸν Ρενὼ.
— Τώρα εἴμεθα κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης! ἀνέκραξε φαίδρως ὁ Λουδοβίκος. Οἱ ἐχθροὶ εἶνε νεκροὶ ἢ αἰχμάλωτοι!
— Μοῦ ἔσωσες τὴν ζωὴν, ἀπεκρίθη ὁ Δαρσιέ. Ἄλλὰ πῶς εὐρέθησ' ἐδῶ;
— Δέν ἤβησε τὸ σπῆτι! ἤκουσα δὲ μως ἀπέξω τὰς φωνές σου, ἐνόησα, ἔδωσα μιὰ κλωτσιὰ τῆς πόρτας καὶ... Ἄλλὰ εἰ θὰ τοὺς κάμωμιν τώρα αὐτοὺς τοὺς κακοῦργους;
— Δέν θὰ τοὺς συγχωρήσωμιν βέ-

Τριμυασινή — τὸ Χριστογεννητικὸ Λευ-
δράκι μετ' τὴν Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν,
Ἐθνικῶν Τυμῶν καὶ Λουλοῦ τοῦ Βουνοῦ —
ἢ Ἐλαφρὰ Ἀκατος μετ' τὴν Ἑλληνὴν Καρα-
παύλου, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν καὶ Ζεβάν — ἢ
Πενταμέτρος Καρχαρίας μετ' τὴν Ἰωάννην
Γαλιάταον, Πιτηρὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Ἀγ-
γορολογιώτατον — ἢ Ἀρχηγὸς τῶν Μολυ-
θέντων Στρατιωτῶν μετ' τὸν Σαρδανάπαλον,
Βραυίδαν Δεκαβάλλον καὶ Ζεβάν — ἢ Ἑλ-
ληνικὴ Ναυαρχὸς μετ' τὴν Αἰμιθαλάσσιαν
τοῦ Μεσολογγίου — ἢ Νίτσα Ἀλεξανδροπού-
λου τοῦ Παρνασσῶ — ἢ Βασιλεὶς τῆς Ἐρήμου
μετ' τὴν Ἑλληνὴν Καραπαύλου, Ναυτοπούλαν
καὶ Γλυκεῖαν Ἐλίδα — ἢ Φιλόμοσος Νεά-
ρις μετ' τὴν Θεραπειάδα τῶν Μουσῶν, Ζηλε-
μένην Βοσχοπούλαν καὶ Ἰριδα — ἢ Ἀμυ-
δρὰ Δόμνις μετ' τὸν Ζουλάπι, Ζηλεμένην Βο-
σχοπούλαν καὶ Φιλόμοσον Νεάριδα — ἢ
Ἑλληνομάθης Ἀμερικανόπου μετ' τὸν Ζεβάν,
Ζαφερὸν Μεσαίωνα καὶ Δεσπάρδαλιν — ἢ
Διγναία Ἀθηνᾶ μετ' τὴν Ναυτοπούλαν, Γου-
λιέμον Τέλλερ καὶ Καρδινὰ τοῦ Πέτραν —
ἢ Σάλλοντιαν Ἐλφά μετ' τὴν Νίτσα Ἀλε-
ξανδροπούλου — ἢ Τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος
μετ' τὴν Ἐρυθρὰν Καμέλιαν, Γροτιάραν καὶ
Κῆμο τῆς Σαλαμίνας — ἢ Ἑλένη Ν. Κα-
ραπαύλου μετ' τὴν Ἰουλιαν Καρατινῶ — ἢ
Γραβιάς μετ' τὴν Μυλαίδην — ἢ Ποταμὸς Εὐ-
ρώπας μετ' τὸν Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν, Ἀρ-
χιανάρχον Θεμιστοκλέα καὶ Ἀγαρίστην —
ἢ Φιλέργος Φαῖτᾶ μετ' τὸν Ἀγκάθι καὶ Ἰόνιον
Πέλαγος — ἢ Βουρλοροκέτα μετ' τὴν Ἰρυσὴν
Πρωτάρ — ἢ Καρχαρίας τοῦ Φαλῆρον μετ' τὴν
᾽Ωραϊαν Τερψίστην, Κυκλαδίτην καὶ Ἀπίστο-
μον Ἀκτινῶ — ἢ Ἐνδοξὸς Φαριατῶ μετ' τὴν
Μυλαίδην — ἢ Σείριος μετ' τὸν Φουκὸβλον,
Ἄστρον — ἢ Δεσποινὴς Σταυροβάνδου μετ'
τὴν Φιλοπατρίδα Ἑλληνίδα, Ἀμάλθειαν
καὶ Ἐργάνην Ἀθηνᾶν — ἢ Ροδοστεφανω-
μένη Ἀνοιχὴ μετ' τὸν Ζουλάπι, Ναυτοπούλαν
καὶ Ροδοσφαιρομένην Ἀσινῶ — ἢ Ἑλένη Ι.
Γκάτ μετ' τὸν Πικ-Νίκω, Πιτηρὸν τῆς Ἐρήμου
καὶ Ἐλέυκα Ρόθην — ἢ Χωλὸς Διάβολος μετ'
τὴν Ναυτοπούλαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἢ
Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἀσπρὸτα-
μίτην (ἀναμένα τὴν κεφαλὴν τῶν Δεσποινίδων ἐπι-
στολῆν σου, τὴν ὅποιαν εὐχαριστικῶς θαναγνώσω
πρὸς ἐμεν) ἢ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἔλαβα λύσει τῆς
Μιγάκης Βιάνος, μὲ ἔστειλες καὶ ἔχῃθι ;) Βα-
λέριον Πουλικέλλαν (ὁ ὅποιος εἶχε τὴν ἰδιοτρα-
πιαν νὰ μου γράψῃ μετ' ... λέγων : ἔπρεπε λοιπὸν
νὰ ἐπιστάσω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ εἰς τὴν λάμπαν,
καὶ κατόπι νὰ τὴν διαβάσω· ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ τὴν
ἔξευξανα, πιάσει φωτιά, καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ
ἰδῶ, παρὰ μόνον τὸνομά τῶν καὶ δεῖ εἴδωσεν τὴν
Μ: Εἰκόνα ἄλλην φορὰν νὰ μου γράψῃ μετ' με-
λιν) Δεσπάρδαλιν (δὲν πιστεύω ἢ ἀντιπρά-
τασις νὰ ἔγινε σκοπίτως ἦτο ἀπὴλὴ σύμπτωσης,
καὶ θὰ λάβωσεν τετράδιον) Ζαφερὸν Νέγος (συλ-
λοπούμαι ἀπὸ καρδίας τὴν εἰρήνην μου. Παρθεν-
κὴν Καρδίαν, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς,
τὸν ὅποιον μοὶ ἀναγγέλλεις.) Τριφύλλι (φαίνεται
αὐτῶν ὅτι ἔλαβες μίαν στιγμὴν, ἐν τῷ μέσῳ
τῶν τόσων σου ἀσχεδιῶν, διὰ νὰ μου γράψῃς
τὸ ἀποδεικνύει ὁ βιαστικὸς χαρακτὴρ τῆς ἐπι-
στολῆς σου πᾶς νὰ σ' εὐχαριστήσω πάλιν διὰ τὰς
τόσας ἐνεργείας ;) Ἠρόδιον τὸν Σιλυβρία-
γὼν (εὐχομαι καὶ εἰς ἀνώτερον· εἶμαι εὐτυχὴς
διὰ τὴν ἔκθεσιν αὐτῆν ἀγάπην.) Ναυτοπούλαν
(π' ἐγὼ ἔχω πολλὰ καὶ μεγάλα ἀμφιβολίας
περὶ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ σχεδίου σου, καὶ τόσας
μάλιστα, ὥστε δὲν θὰ ἠθρομισθῶσεν τὴν πρότασιν
σου, παρὰ μόνον ἂν ἐπιεικῆς φαντάσω μόνον
ὅτι ἐγὼ ἠθέλησα μίαν φορὰν νὰ το καμῶ, καὶ
δὲν το κατώρθωσα φαντάσω μόνον δεῖ καὶ ἀ-
πὸ τοὺς βραβενομένους ἀκόμη, πολλοὶ παραμελοῦν
ἢ δὲν εὐκαλύθονται νὰ σταίησιν τὰς φωτογραφίας

των· καὶ τότε κρίνε μὴν σου.) Πικραμένη
Καρδοῦλαν (καὶ ὅμως ἢ ἀετιάζουσι ἡμέρα πα-
ρῶλα χωρὶς τίποτε ἔκτακτον· ἢ ἐν εἰς ἀλλε-
ἐπιστολῆ σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ, ἀλλὰ ποῦ
τίπος νὰπαντήσω εἰς θλας τὰς ἐρωτήσεις!) Δευ-
κοῦματτον Διγναίδην (ἢ βροχὴ τῶν Δεσπι-
νίδων δὲν ἀνηγγέλλῃ ὡς κατὰ τι βίβανον τὴν ἰ-
κατα τῆς 1 καὶ 2 Νοεμβρίου ὀλίγοι παρητη-
ρήθησαν· ποῖος ἤθευρε, ἴσως ἢ βροχὴ γίνῃ τοῦ
χρόνου.) Ὀδυσσία Γ. Ἀθηνᾶ, Καρδινὰ τοῦ Πέ-
τραν (αὐτὸ τὸ πταχόν, καὶ τόσον ἀβρὸν πα-
δάκι, δὲν ὀμοιάει μετ' τὰ ὄρατα ἔθνη τοῦ ἀγροῦ,
τὰ ὅποια σοῦ ἔδραψ; ;) Σπαρτιατικὸν Σωμδὸν
[[E] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολὴν σου ἢ Κικὴ ὅτι
ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματίσματα· κανὲν ἀ-
πὸ αὐτὰ δὲν εἶχεν εἰς τὴν συλλογὴν τῆς, καὶ
φαντάσω πᾶσι τὴν χορὰν τῆς.) Β. Μ. Μεγα-
λησιδῶν (πιστεύω ὅτι εἶδες τὸ ψευδώνυμον τοῦ
σου ἐξέλεξαι) Φύδην - Μίγδην (ἔστειλα· πᾶς
εἶνε ἢ ἡμέτερα σου ;) Κυματίζουσαν Θάλασσαν
(ναί, ναί, καλύτερα νὰ μείνῃ ὁ ἀνεξήγητος·
αὐτὴ σου ἢ ἀπορία [E] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστο-
λῆν) Ἐανθὴν Ἑλληνοπούλαν (νὰ ἰδῶ, θὰ τη-
ρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ θὰ μου γράψῃ εἰς
τὸ ἔξῃς συχνά; τὰ ἀδελφάκια σου εἶνε τώρα κα-
λά; ;) Ζουλάπι (ἔ. κριμα νὰ εἶσαι εἰς τὰς Ἀθήνας
καὶ νὰ μὴ σε ἰδῶ ἔχεις νὰ μου γράψῃς τόσους
μῆνας καὶ μήποτε καθίπιν ὑποσχεσίως περὶ τοῦ
ἐναντίου· τώρα πάλιν νὰ σε ἰδῶ!) Ἡλεπτικὸν
Φῶς (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὅχι· ἢ Κικὴ
σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ ὄρατα τηλεγραφῶση-
μα) Ἐλαφὸν τῶν Δασῶν (ἔστειλα· ἔπρεπε
νὰ μου φανερώσῃς ἀμέσως τὴν νέαν σου διεύθυ-
σιν) Μπαμπουνισμὸν Μωαδ (ἔστει· περι-
μῶν) Ἐλίαν τῆς Δευκάδος (ὁ κ. Φαῖτῶν
σ' εὐχαρισεῖ δι' ἄσα γράμματα) Ἀνθεμίδα, Σπου-
δαῖον Ἀνθρωπον (ἔστειλα) Ἀρχηγὸν τῶν
Μολυθέντων Στρατιωτῶν (πολὺ, πολὺ, σ' εὐ-
χαριστεῖ ἢ Κικὴ ἔστειλα) Λαρίλλειαν Ν. Πα-
ρασκηνῆ, Πένθιμον Κυπρίσιον (ἔστειλα καὶ
ἄλλα δέκα) Νικόλαον Κ. Δεκαβάλλον, Φι-
λοσοφικὸν Λιδον, Ἑλληνοπούλαν, (ἔστειλα)
Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ [[E] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐ-
πιστολῆν σου) Ἰωάννην Παπακωνσταντίνου
(ἔστειλα φύλλα 1-42 ἔλαβε ἄλλο ψευδώνυμον,
δίνει ἔχονον Μαθηματικὸν Ἀρχιμῆδην) Μα-
γευμένον Δάσος κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετ' τὴν 13 Νοεμ-
βρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 3 Ἰανουαρίου.

Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ γράψω-
ται λύσεις τῶν ἐπισημασθέντων, καθίσταται ἐν
τῷ Γραμματεῖ μᾶς εἰς μηνιαίαν, ἐν ἑκάστῃ
περιεχέει 20 φύλλα καὶ τευτῶν πρ 1

663. Δεξιγυφτός.

Εἶμαι ἕνα
Καὶ μετ' εἶνα
Ἄν ἐπιπέσει ἄλλα δύο,
— Ὡ, τί τάσις! —
Ὅθ' θαυμάσιος
Ὅταν ἴδῃς πῶς ἐνδύω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυτοκράτου

664. Συλλαβογυφτός
Τοῦ γέλωτος τὸν ἦχον Παναθητικῆς ἀναιμωσῆς,
Τὸ δλον μίαν πλὴν εὐθὺς θὰ φανερώσῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουλοῦ τοῦ Βουνοῦ

665. Στοιχειόγυφτός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίστως, οἱ ἑσπεράσι μετ' ζη-
[εἶν],
Ἄν τὸν πρῶτον μου βγάλῃς, τότε εἶδοι μετ'
[πατοῦν].

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κηρομυδοῦ Ἀρίστου

666. Ἀνημογυφτός
Τὰ ἀέτια καὶ πρῆξον,
Τὰ λῦσι καὶ στέχουν!
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σκρήτη του Διῶ

667. Τράπεζα.
***
Ναυτικατασταθῶν ἢ
ἀσπρῶν διὰ γραμμα-
τιῶν, οὕτως ὥστε νάνα-
γινοσκαται : Εἰς τὸ
τετραπέλευρον, αἶμα ἀρ-
χαία βασιλοσκα, κάτω
θὰ, δεξιῶ γῶρα τῆς
Ἑλλάδος, καὶ ἀριστερᾶ

πᾶσι ἑλληνικῇ. Εἰς τοὺς πᾶδας, κατὰ σειρὰν
ἐξ ἀριστερῶν : ἔντομον, ἀντινυμία, κήσας, Πρω-
φήτης.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυτοκράτου

**668. Κεκρυμμένη Γενία καὶ ἀνε-
στραμμένη.**

1. Ἀπὸ μικρὸς ὁ Παραλὴ κατεγίνετο εἰς τὴν
Ζωγραφικὴν.
2. Ἐπαίνω γενικῶς πάντα ἐπιμελῆ μαθητὴν.
3. Ὁ ἐπιμελὴς θλας τὰς δυσκολίας νικᾷ.
4. Ὁ Χριστὸς ὡς ἀρετὴν μεγίστην μᾶς συνέ-
στειλε τὴν ἀγάπην.
5. Ἡ ρίς, τὰ ὄρα, ὁ ὄμος, ὁ πρῶτος εἶνε
μέλη τοῦ σώματος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κόδρου [E]

669. — 672. Λογοπαίγνια.

1. — Τὸ πρῶτον ὁμοιάει μετ' τὸ λέπει τοῦ φαιροῦ;
2. — Τίς προσκαλεῖ τὸ γράμμα Θ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουλοῦ τοῦ Βουνοῦ
3. — Κιὰ τί ὁμοιάει ὁ Νέρον μετ' τὸν ἄφητο λαγὸ;
4. — Τί πρῶτον μᾶς δεσπιδίσει ὅτι εἶνε μύθη;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κόδρου

673. Ἀπορία.

Ὁ Α. συναντήσας τὸν Β. τῷ λέγει :
— Δὲν ἔχεις τὸ γινῶθι σαυτῶν.
Καὶ ὁ Β. ἀπαντᾷ :
— Ἀλήθεια, δὲν ἔχω τὸ γινῶθι σαυτῶν.
Ἦτο ἀρξ γε ὄρθῃ ἢ παρατήρησις τοῦ Α ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δεκαβάλλου [E]

674. — 678. Μαγικὸν Ζῶον.

Τῷ ἀναλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκδοσῆς τῶν κά-
τωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ζῶου, πάντως τοῦ αὐτοῦ,
σχηματίσασιν ἄλλας τόσας λέξεις :
ἄσπρος, κῶς, μιαντὸς, μάχημα, ὄρατος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τριμυα

679. Πρόβλημα.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῶν Μ. Μυστικῶν ἐπὶ τῶν
ἑτῶν εἶπα ; ἢ φίλος τῆς Διακλίσεως ἀπήνησε
μέτος ὡς εἶπε : Ἐάν προσβίση τὸ ψῆφια τοῦ ἔ-
τους, κατὰ τὸ ὅποιον ἐγενήθη, καὶ ἀκόμη τῆς-
σαρα, θὰ ἔχῃς τὸ τριπλάσιον τῆς ἡλικίας μου.
Τοῦ τριπλάσιου τούτου τὸ $\frac{1}{5}$ καὶ τὸ $\frac{1}{15}$ ἀπαρ-
τίξουν τὸν $\frac{4}{5}$ τῆς ἡλικίας μου. ἢ Πόσων ἑτῶν
εἶνε ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουλοῦ τοῦ Βουνοῦ

680. Ἑλληνοσύμψυγον.

uc-ση-κασι-ου-κιο
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βυβινῶν Κροῦσου

681. Γοῦφος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δεκαβάλλου Ἀθιαλοῦ [EE]

ΛΥΣΕΙΣ

τὸ πνευματικὸν ἀσκήσειν τῆς 11 Σεπτεμβρίου

515. Κεῖοῦν (κῆν, οῦν.) — 516. Ματθαῖος,
Ματθαῖος.

517. 819.

KANA (ANAKρέων) Σ
ΑΠΑΣ (ΠΙΣΣΑ ΠΑΛαιοθῶν) ΑΤ
ΝΑΟΙ (ἑσῖ Ο ΑΝθρωπος) Α Η
Α ΣΙ Α (συνδρομητῶν ΑΙΣθημοί) Ε Σ
518. Ὀμπρος. — 520. Οὐαί ἦ Σ Ι Κ Ι Ν Ο Σ
εὐθι. 521. ΘΑΣΟΣ-ΑΔΑΝΑ Κ
(ΘΑΛῆς, ἈΔάμας, ΣΑφειρός, Α
ὈΝος, ΣΑούλ.) — 522. Ὁ
πιστῶν εἰς ἐμὲ κῆν ἀποθίγη Σ
ζῆσται. — 523. Ἐννέα διὰ τρία, ἴσον τρία
(9 : 3 = 3).